

Aki mindvégig, kitart, az üdvözl

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

Benned bízom Uram, ne szégyenüljek meg soha!
Igazságoddal oltalmaz, és ments meg engem;
légy kőváram, amelybe bármikor bemehetek.
Mert te vagy Uram, reménységem, bizodalمام, te vagy ifjúkorom óta.
Dicsőség az Atyának és a Fiúnak és a Szentléleknek,
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor
és mindörökkön-örökké. Ámen.
Benned bízom Uram, ne szégyenüljek meg soha!

Imádkozzunk.

Hatalmas Istenünk! Te adtál nekünk elmét azért, hogy a te akaratodat kövesse. Te adtál nekünk száját, azért, hogy megemlékezzen a Te nevedről. Te adtad nekünk egyszülött Fiadat, aki feltámadt a halálból. Adj nekünk kitartást, hogy a mi lelkünkben is feltámadhasson a Krisztus, aki Veled és Szentlélekkel él és uralkodik örökkön-örökké. Ámen.

Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg a Jézus tanítványságáról szóló második napunkat indító áhítatunk igéjét, ahogyan megírva találjuk a Máté szerinti evangélium 10. fejezetének a 22. versében a következőképpen (álljunk fel): Aki mindvégig kitart, az üdvözl. – Urunk! Te tudod, hogy milyen nehéz nekünk akár csak el is indulni a Te utadon, nemhogy kitartani azon. Kérjük, segíts minket a hitetlenségeinkben igéd erejével! Ámen. (Foglaljunk helyet.)

Kedves Testvéreim! Aki mindvégig kitart, az üdvözl... Ugye milyen brutálisan tömör tud lenni Isten igéje? Ez az ige azon nagyon kevés igeszakaszok egyike, ami kétszer is előfordul az evangéliumi leírásokban. Először akkor, amikor Jézus kiküldi a tanítványait, és figyelmezteti őket arra, hogy mi vár rájuk. Másodszor pedig akkor, amikor Jézus a végidőkről szól (a Máté szerinti evangéliumban a 24. fejezetben), és ezt mondja: „Mivel pedig megsokasodik a gonoszság, sokakban meghidegül a szeretet. De aki mindvégig kitart, az üdvözl.” (Mt 24,12-13) Gondolkodjunk el ma reggel ezen a hangsúlyos négy szón: „aki”, „mindvégig”, „kitart” és „üdvözl”.

Tegnap azt gondoltuk át, hogy mit is jelent kinek-kinek a saját esetében az „aki”? Tegyük fel most is ezt a kérdést magunknak: **Hol vagyok én jelenleg?** Mi a legfontosabb része annak a kérdésnek, hogy hol vagyok én jelenleg? Az, hogy **hol az énem középpontja. Saját magam eddigi életében, a saját céljaimban, a saját vágyaimban van az énem középpontja – vagy Jézusban van az énem középpontja?** Nem az a lényeg, hogy pontosan lemérjük, hogy hol is vagyunk. Még kevésbé az a lényeg, hogy számon tartsuk, hogy ma mennyivel előrébb vagy hátrébb vagyunk a Jézushoz jutásban, mint tegnap. *(Esetleg olyan precízen, mint az a kedves, de kissé zavarodott hölgy, aki két éve azzal mutatkozott be nekem itt, Magyarországon, hogy „Én már közel vagyok az üdvösséghez. Már 1817 misét kifizettem!” – Én meg csak mosolyogtam rá, hogy nem baj... Így is szeretünk téged, testvér.)* Méricskéltni nincs azon mit, hogy hol van az énem középpontja. Azt kell megérezni, hogy éppen most mihez *mozdul* az énem középpontja közelebb? **Mi felé tart? Jézus felé? Vagy Jézustól elfelé?** Ez a lényeg. Mert ennek a világnak csak egyetlen igaz viszonyítási pontja van – *és az Jézus*. Nem a közvélemény. Nem a választási győzelem. Nem a család. Nem a baráti kör. Nem a fensőbbség. – Hanem: Jézus. Mert „Jézus Krisztus tegnap, ma, és mindörökké ugyanaz.” (Zsid 13,8). Mert Jézus az alfa és az ómega (Jel 1,8). Mert Jézus a Teljesség.

Azt érezzük meg tehát ezen a csendesnapon, hogy merre mozog tegnap, ma és holnap az az „aki” – ami pontosan én vagyok. Közelebb kerülök Jézushoz, vagy távolabb? Olyan nincs a hitben kedves testvéreim, hogy egyhelyben maradunk. **Ha a hit nem nő – akkor csökken. Ha nem kerülünk közelebb Jézushoz – akkor bizony távolabb leszünk tőle.** Nem kell a Jézus közelségének látványos jeleit várni. Próbáljuk meg megérezni a Jézushoz közelebb vivő, vagy Jézustól minket távolabb sodró dinamikát ezekben a napokban – és őrizzük meg ezt az érzékenységünket a csendesnapok utáni időszakban is.

Döbbenjünk rá arra, hogy akkor, amikor a Jézushoz *közelebb* vivő dinamikát érzünk az életünkben, akkor Szentlélek minket vivő erejét éreztük meg. Hagyatkozz rá a Szentlélek erejére! Hidd el: hatalmas erő ez, a mi világunkban a legnagyobb.

Most már érezzük azt, hogy mi az az „aki”. Mit jelent a „mindvégig”? Pontosán azt, amin ma egész nap gondolkodni fogunk. **Hova megyünk, és hogyan megyünk oda?** Azt már tudjuk, hogy hova megyünk, mert ennek a lényege nagyon egyszerű. **Oda megyünk, ahol Jézus van. Arra megyünk, amerre Jézus megy.** A mindvégig már a hogyanra kezd el válaszolni. Nem csak néha-néha megyünk arra, amerre Jézus megy, hanem: *mindvégig*. Nem csak vasárnaponként, az istentiszteleten, vagy ebben a három csendesnapban, hanem: *mindvégig*. **Nem csak addig, ameddig kényelmes, hanem: mindvégig.** Ahogyan Pál apostol írja a Rómaiaknak: „dicsekszünk a megpróbáltatásokkal is, mert tudjuk, hogy a megpróbáltatás szüli az állhatatosságot, az állhatatosság a kipróbáltságot, a kipróbáltság a reménységet; a reménység pedig nem szégyenít meg, mert szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adott Szentlélek által.” (Róm 5,3-5) Ezt elmondom még egyszer, mert fontos: „dicsekszünk a megpróbáltatásokkal is, mert tudjuk, hogy a megpróbáltatás szüli az állhatatosságot, az állhatatosság a kipróbáltságot, a kipróbáltság a reménységet; a reménység pedig nem szégyenít meg, mert szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adott Szentlélek által.”

A „mindvégig” a megpróbáltatások közben is mindvégig marad. Miért? Mert nem hidegült meg bennünk a szeretet, hanem a „szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adott Szentlélek által”. És Isten szeretetének a bizonyossága *el nem fogy*. Simone Weil írta, hogy a testet meg lehet törni, de ameddig a lélek épen marad benne, addig a bántás nem érte el a célját. A lélek épsége pontosan az „Isten szeretete a nekünk adott Szentlélek által”, amely a szívünkben lakozik. Gondoljatok majd erre vissza akkor, ha életetek során bármilyen bajba kerültök. Éreztétek majd meg, hogy a „mindvégig” akkor is tart. **Isten szeretete ott lesz veletek a baj mélységeiben is. Sőt. Ott lesz aztán veletek igazán. Krisztussal a mélyponton lehet találkozni. Mert ott van a kereszttel.**

Most már érezzük azt, hogy mi az az „aki” és a „mindvégig”. **Mi a lényege a „kitart”-nak?** Ha mindvégig *kitartunk* Jézus közelségében, akkor nem csak Jézus után kell mennünk, valahol..., ott..., hátul..., odébb... esetleg le-lemaradva Tőle..., hanem *szorosán* Jézus nyomában kell haladnunk. Pontosán úgy, mint ahogyan egy kisgyermek haza tudott jutni. A történet ott kezdődött, hogy a gyermek átment a magas hegyekben lévő völgy túoldalára a nagyszüleihez vendégségbe. Biztonságos volt a vidék, tudta az utat, és büszke is volt magára, hogy ő már egyedül is odatalál. Igenám, de lett egy hatalmas hóvihár. Hazamenni – már nem tudott. Kisvártatva megérkezett a felmentő sereg a szélesvállú, nagydarab édesapja képében, aki ezt mondta neki: „Gyermekek. Ha szorosán a nyomomban haladsz, és nagyon ügyelsz arra, hogy ne maradj le soha, akkor biztonságban hazajutunk, mert én feltöröm előtted a hófalat. De ha lemaradsz, akkor befúj a hó, és ott fogsz pusztulni. Vállalod-e az utat?”

Kedves Testvéreim! **Jézus is ezt kérdezi tőled és tőlem: Vállalod-e az utat? Ha Jézus minden akadályt eltakarít az útból, de annak az ára, hogy megmaradjunk, az, hogy soha nem léphetünk máshová, mint ahová Jézus lépett előttünk, akkor vállaljuk-e az utat? Vállaljuk-e azt, hogy kitartunk?** Vállaljuk-e azt, hogy mindvégig kitartunk? Ez a mai nap kérdése. Ez az egész életünk legfontosabb kérdése.

Mert ha vállaljuk, hogy mindvégig kitartunk Jézus mellett – és ezt nemcsak vállaljuk, hanem kitartással meg is valósítjuk (ismét kérdem: miért? Mert a szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adott Szentlélek által), akkor – üdvözülünk. Ez az utolsó ma reggeli szavunk. Erről fog szólni a holnapi napunk. Katolikus testvéreink szokása az, hogy felsorolnak ezer dolgot, amit *mind pontosan* be kell tartani, és ha mindez megvolt, akkor ott a jutalom: üdvözülünk. Nagyon izgalmas lenne egy körkérdés arról, hogy: „**Meg tudná nekem fogalmazni azt, hogy mit is jelent az, hogy üdvözülünk?** Mikor is következik ez be? Mi változik akkor? Mivel lesz másabb utána, mint előtte volt?” A szokványos értelmezés erre a halál. Ha előtte mindvégig kitartottunk, akkor utána – üdvözülünk. A jók oldalára állítanak bennünket az Utolsó Ítélet napján. Nem a kénköves tóban, hanem a Mennyei Jeruzsálemben lesz a helyünk. *Itt vágnak közbe az okvetetlenkedők: Muszáj ott is egy nagyvárosban laknom majd? Örökre?? Én falun szeretnék... Mások meg: Miért pont Jeruzsálem? Miért nem Moszkva? – Moszkva???* Hát az aztán tuti nem! Kijev!!! És így tovább... A valóságban egyszerűbb és közelebb fogalom az üdvözülés ennél. Az ókori írók háromféle mennyet különböztettek meg. Az első a természetes menny, az égbolt. A második a kegyelem menny, az örök élet, amelyet már itt, e földön élünk. A harmadik pedig a dicsőséges menny, a megváltottak végső tartózkodási helye. Vegyük észre, hogy az utóbbi kettő nem különül el egymástól. **Már e földi életben is teljessé válhat az életünk – a Krisztusban.** Ezt is megismétlem, mert fontos. Már e földi életben is teljessé válhat az életünk – a Krisztusban. Az üdvösségünk forrása Jézus kereszthalála, amely megváltoztathatatlan, visszavonhatatlan és örök. Azaz amikor az „aki” (az énem középpontja) immár megváltoztathatatlanul oda kerül, ahol Jézus van, akkor *már benne vagyok* az üdvösség állapotában, függetlenül attól, hogy hol élek, ideát – vagy már odaát. Tudunk ilyenre példát itt e földön. Ennek a rendnek az alapítója, Ávilai Szent Teréz életének utolsó négy évtizede így telt el. Lehetőség ez a számunkra is. Keressük. Vágyjunk rá. Kérjük. Adja meg nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus, hogy meg is találjuk. Ámen.

Imádkozzunk. Mennyei Atyánk! Feltámadt Urunk! Kérjük, hogy ne hidegüljön meg bennünk a szeretet, hanem érezzük meg a Te szeretetedet a nekünk adott Szentlélek által. Urunk! Add meg, hogy kifogások nélkül követhessük a Te akaratodat. Add, hogy kitarthassunk melletted minden jóban és rosszban. Add meg nekünk a közelséged és a Veled megélt örök élet örömét már e földön is. Kérünk Mennyei Atyánk, hallgass meg minket, ahogyan még együtt, a Fiadtól tanult imádsággal Hozzád fordulunk: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

Kedves Testvéreim! Végezetül felállva fogadjátok az áldást.
Áldjon meg téged az Úr, és őrizzen meg téged.
Ragyogtassa rád orcáját az Úr, és könyörüljön rajtad.
Fordítsa feléd orcáját az Úr, és adjon tenéked békességet. Ámen.